

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 519/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Z. R., Izrael, A. R., Izrael, Y. R., Izrael, a O. M., Izrael, zastúpených advokátom JUDr. M. K., P., vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení so základným právom podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 212/02 a jeho rozsudkom z 25. novembra 2009 v spojení s postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 333/2006 a jeho uznesením z 28. novembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. R., A. R., Y. R. a O. M. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. novembra 2011 doručená sťažnosť Z. R., Izrael, A. R., Izrael, Y. R., Izrael, a O. M., Izrael (ďalej

len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. M. K., P., vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení so základným právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 212/02 a jeho rozsudkom z 25. novembra 2009 v spojení s postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 333/2006 a jeho uznesením z 28. novembra 2007.

Zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovatelia sa ako navrhovatelia žalobou podanou 14. októbra 2002 proti Mestu P. (ďalej len „odporca“) domáhali, aby okresný súd určil, že do dedičstva po poručiťke C. M. (ďalej len „poručiťka“) patria nimi označené nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území P. (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“). Okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 13 C 212/2002-129 z 28. septembra 2005 tak, že žalobe sťažovateľov vyhovel a určil, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťke. Odporca podal proti predmetnému rozhodnutiu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Co 333/2006 z 28. novembra 2007 tak, že rozsudok okresného súdu z 28. septembra 2005 zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Okresný súd následne rozsudkom č. k. 13 C 212/02-326 z 25. novembra 2009 žalobu sťažovateľov zamietol a zaviazal ich na náhradu trov konania. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že rozsudok okresného súdu č. k. 13 C 212/02-326 z 25. novembra 2009 nadobudol právoplatnosť 13. marca 2010 a uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Co 333/2006 z 28. novembra 2007 nadobudlo právoplatnosť 3. januára 2008.

Sťažovatelia namietajú právne posúdenie veci krajským súdom ako odvolacím súdom a po vrátení veci prvostupňovému súdu aj okresným súdom tvrdiac, že „Okresný súd Prešov nesprávne právne posúdil vec, keď vychádzal z právneho názoru Krajského súdu Prešov (uznesenie 3Co 333/2006 zo dňa 28. 11. 2007). Rozhodnutím Krajského súdu v Prešove 3Co 333/2006 zo dňa 28. 11. 2007 z ktorého vychádzal rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 13C 212/02 boli porušené Ústavou zaručené právo na spravodlivý súdny proces Čl.

46 ods. 1 Ústavy, právo vlastníť majetok Čl. 20 Ústavy a taktiež článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a taktiež článok 11 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. ...

V danom prípade máme za to, že súd (Krajský súd v Prešove a následne Okresný súd v Prešove) nesprávne právne posúdil vec, keď uznal nadobudnutie vlastníckeho práva žalovaného - Mesto P. a to z titulu vydržania. Vydržať sporné nehnuteľnosti malo mesto P. podľa rozhodnutia Okresného súdu najneskôr 1. 5. 2001 (t. j. 10 rokov od 1. 5. 1991 - od účinnosti zákona o majetku obcí 138/1991 Zb.) V danom prípade však nemohli byť a ani neboli splnené zákonné podmienky pre vydržanie sporných nehnuteľností v prospech Mesta P.“.

V tejto súvislosti sťažovatelia uviedli: *„Keďže Krajský súd vyslovil právny názor, ktorým bol Okresný súd pri svojom rozhodovaní viazaný a ktorý je podľa nášho názoru nesprávny, vyniesol Okresný súd rozsudok (13 C 212/02 zo dňa 25. 11. 2009), ktorý porušuje základné ľudské práva a slobody žalobcov, garantované Ústavou Slovenskej republiky. V danom prípade došlo nesprávnym právnym posúdením veci k vydaniu rozhodnutia, ktoré vážne zasahuje (porušuje) vlastnícke právo žalovaných.“*

Sťažovatelia tiež uviedli, že v súvislosti s vydaním rozsudku okresného súdu č. k. 13 C 212/02-326 z 25. novembra 2009 sa podaním podnetu na podanie mimoriadneho dovolania z 31. januára 2011 a podaním opakovaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zo 7. februára 2011 obrátili aj na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“). Podnet sťažovateľov generálna prokuratúra prostredníctvom Krajskej prokuratúry v P. rozhodnutím č. k. Kc 29/11-4 z 23. februára 2011 odložila. Opakovaný podnet sťažovateľov generálna prokuratúra rozhodnutím č. k. VI/2Pz 158/11-5 zo 14. marca 2011 taktiež odložila.

Sťažovatelia na základe uvedeného žiadajú, aby ústavný súd

„podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 2 Ústavy SR a v zmysle ustanovenia § 56 ods. 1, ods. 3 písm. b) Zákona Národnej rady SR číslo 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení

neskorších predpisov, opierajúc sa o dôvody uvedené v tejto sťažnosti, ako aj príslušné ustanovenia Ústavy SR, Listiny základných práv a slobôd a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhovel.

Zároveň navrhujeme Ústavnému súdu aby rozhodol tak, že v zmysle § 56 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. zrušuje rozsudok Okresného súdu Prešov spisová značka 13 C 212/02 zo dňa 25. 11. 2009 a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodovanie.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom

sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05).

Relevantným momentom, odkedy začala plynúť sťažovateľom lehota na podanie sťažnosti proti napadnutému rozsudku okresného súdu a napadnutému uzneseniu krajského súdu, je deň nadobudnutia ich právoplatnosti. Podanie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania generálnej prokuratúry nemá vplyv v danom prípade na začatie plynutia dvojmesačnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04, IV. ÚS 196/09), a podanie mimoriadneho dovolania je výlučne v dispozičnej právomoci generálneho prokurátora Slovenskej republiky.

Podľa zistení ústavného súdu uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Co 333/2006 z 28. novembra 2007 nadobudlo právoplatnosť 3. januára 2008 a rozsudok okresného súdu č. k. 13 C 212/02-326 z 25. novembra 2009 nadobudol právoplatnosť 13. marca 2010. Sťažovatelia doručili ústavnému súde sťažnosť proti označeným rozhodnutiam 9. novembra 2011, t. j. podali ju zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom

súde. Vzhľadom na to ústavný súd sťažnosť sťažovateľov pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Ústavný súd nad rámec svojho odôvodnenia uvádza, že sťažnosť mohol odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, keďže sťažovatelia, ktorí sú zastúpení právnym zástupcom, neupresnili návrh na rozhodnutie ústavného súdu vo veci samej (petit).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľov nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2011